Iefta

Iefta

Un trecut trist

Din nou Israel L-a părăsit pe Domnul și a slujit idolilor din națiunile care îl înconjurau. Domnul, în mânia Sa, a îngăduit ca filistenii și amoniții să-i asuprească vreme de optsprezece ani. În cele din urmă, când amoniții au năvălit în ținutul Galaadului, israeliții au îndepărtat idolii, și-au mărturisit păcatele și au strigat la Dumnezeu după ajutor. Conducătorii din Galaad s-au sfătuit pentru a stabili cine trebuia să înceapă lupta împotriva vrăjmașilor; acela avea să fie mai-mare peste locuitorii din Galaad.

Apare acum Iefta, fiul lui Galaad și al unei prostituate, conducătorul unei bande de tâlhari. El fusese mai înainte izgonit de frații săi vitregi, de fiii soției lui Galaad. La el vin acum bătrânii Galaadului, cerându-i să fie conducătorul lor în lupta împotriva amoniților. Iuda, deși a avut rezerve în a accepta această propunere, și-a rostit toate cuvintele înaintea Domnului, la Mițpa.

Ce trist este când frați sau surori dintr-o familie creștină sau dintr-o adunare nu se bucură de o relație bună unii cu alții! Cauzele pot fi multiple, însă de multe ori imoralitatea este una dintre ele. Gelozia, de asemenea, poate conduce la rivalitate și la răcirea afecțiunilor. Rezultatul este că Domnul este dezonorat, iar mărturia este afectată.

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4.7,8).

O cunoaștere exactă

La insistența bătrânilor din Galaad, Iefta acceptase să-i ajute în lupta împotriva amoniților. În schimbul acestui ajutor, ei se învoiseră să-l facă mai-mare peste Galaad. Iefta trimite acum mesageri împăratului lui Amon, pentru a-l întreba de ce lupta împotriva lui.

Ca replică la pretenția împăratului amonit cum că ținutul din partea de răsărit a Iordanului îi aparținea, Iefta i-a prezentat pe scurt o perioadă de trei sute de ani din istoria lui Israel. El avea o cunoaștere exactă a ceea ce Domnul făcuse pentru Israel atunci când îl adusese în țară. Israel nu pusese stăpânire pe țara amoniților. Domnul îi dăduse putere pentru a-i birui pe amoriții care, mai înainte, luaseră unele teritorii de la amoniți. Prin urmare, țara era a lui Israel.

Este bine să fim familiarizați cu Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să fim întotdeauna gata să dăm răspuns oricui ne cere socoteală cu privire la speranța care este în noi (1 Petru 3.15). Suntem bine familiarizați cu întinderea binecuvântărilor noastre? Îi învățăm și pe copiii noștri, ca s-o cunoască și ei? Le-o putem explica? La fel ca în cazul lui Iefta, lumea din jurul nostru nu este receptivă la mesajul harului lui Dumnezeu. Totuși nu trebuie să renunțăm. Apostolul Pavel, în 2 Timotei 4.2, ne învață să stăruim la timp și nelatimp. Să facem cu toții ceea ce Domnul nostru ne cere!

Un jurământ nesăbuit

Iefta fusese ales de bătrânii Galaadului și se tocmise cu ei cu privire la răsplată. Totuși, Duhul Domnului a venit peste el, iar Domnul i-a dat pe vrăjmașii săi în mâinile sale. În aceasta vedem suveranitatea Domnului – El nu Se limitează la a folosi doar oameni „buni“ ca instrumente pentru a-Și împlini scopurile.

În drumul său către bătălie, Iefta a făcut un jurământ, cu totul nepotrivit, Domnului. El a promis să jertfească Domnului ca ardere-de-tot pe cel din casa lui care avea să-i iasă primul în întâmpinare, când urma să se întoarcă victorios de la lupta cu amoniții.

Când s-a întors biruitor, fiica sa, singurul său copil, i-a ieșit în întâmpinare jucând. Ce șoc! Ce tulburare pentru inima lui! Totuși, în timp ce a regretat amarnic că făcuse un jurământ atât de nesăbuit, a ținut să-l împlinească, iar fiica sa și-a onorat tatăl, arătându-se gata de a se da pe sine.

Cât de important este să împlinim ceea ce am promis, fie lui Dumnezeu, fie semenilor noștri! „Da“ al nostru trebuie să fie „da“ și „nu“ al nostru trebuie să fie „nu“ (Matei 5.37). Să nu facem promisiuni cu ușurătate, pe care să nu le putem împlini. Dumnezeu ne ține responsabili pentru cuvintele noastre.

Să fim plini de recunoștință pentru faptul că Dumnezeu este marele Dăruitor! El este credincios. Tot ceea ce a promis, El poate să facă și va face. „El, care, într-adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?“ (Romani 8.32).

Război între seminții

Înainte de a muri, Iacov îi luase pe cei doi fii ai lui Iosif, Manase și Efraim, și îi binecuvântase, făcându-i fii ai săi. Manase era întâiul-născut, însă Iacov înadins i-a dat lui Efraim binecuvântarea cea mai mare. Vedem însă cum Efraim, de-a lungul Vechiului Testament, și-a afirmat în mod repetat importanța.

Ghedeon și Iefta, amândoi din semința lui Manase, au fost fiecare, după biruințele lor, mustrați de bărbații din Efraim. Ghedeon a răspuns cu blândețe și cu înțelepciune, evitând conflictul și putându-și astfel continua lupta împotriva madianiților. Iefta însă a procedat cu totul diferit, lăudându-se cu ceea ce făcuse, iar apoi strângându-i pe galaadiți pentru a lupta împotriva efraimiților, care traversaseră Iordanul și care acum îi certau.

Amoniții fuseseră învinși. Lumea și îngerii priveau acum la felul cum frații se luptau între ei. Galaadiții i-au biruit pe bărbații din Efraim și au pus stăpânire pe vadurile Iordanului, pentru a-i împiedica pe efraimiți să treacă înapoi în teritoriul lor. Diferența dintre un galaadit și un efraimit era că efraimitul nu putea să pronunțe bine litera „ș“. Acest lucru, alături de duhul trufaș de ceartă, a făcut să piară patruzeci și două

de mii de oameni!

O, de-am învăța să nu-i silim pe frații noștri să pronunțe „șibolet“ exact așa cum o facem noi, și să nu-i „înjunghiem“ dacă nu pot face acest lucru!

clickbible.org